

МНОЖЕСТВЕНА ЛИЧНОСТ

*Животът е трагедия за тези, които чувстват,
и комедия за онези, които мислят.*

Жан дьо Лабрюйер

Рая се събуди от непривични усещания. В първия момент замръзна от изненада: наистина ли топъл език я ближеше по лицето? Отвори стреснато очи и космата физиономия ѝ отвърна с кучешка усмивка.

Уф, беше забравила, че вече си има компания. Ама колко беше часът? Погледна часовника си: беше едва седем сутринта. Какво искаше Звяра толкова рано? Е, това беше лесно. Като я видя да отваря очи, той заскача превъзбудено, отиде право до паничката си и я побутна с крак, в случай че не беше разбрала.

– Добре де, ставам – каза Рая намусено. Надигна се, сложи си очилата и се затътри сънливо към плика с кучешка храна, който Рени бе оставила. Какво количество трябваше да му сложи? Каква е дозата за подобно малко куче? Отвори плика и напълни купичката. Е, то вероятно ще изяде колкото му е дажбата, останалото ще остане за по-късно.

Като видя колко настървено се храни, май нямаше изгледи да остави нещо за по-нататък. Даже си облиза паничката и отново се вторачи умолително в нея.

– Ама нали току-що те нахраних, защо ме гледаш така? – обърка се Рая.

Не помогна, Рошко продължи да я хипнотизира с надеждата да материализира още нещо за ядене.

– Добре, но това е за последно – отстъпи Рая и му сипа още малко гранули.

Изчезнаха за миг. Кученцето се върна и продължи да я гледа настойчиво.

– А, така няма да се разберем. Това ти беше дажбата за тази сутрин.

Рая отиде да пусне кафе машината, а Рошко сякаш схвана посланието и примирено дооблиза купичката си.

През това време тя си сипа кафе, седна на диванчето и се взря в букета с фрезииите. Отпиваше с наслаждение от ароматната напитка и едновременно с това се любуваше на цветята. Колко много неща се случиха от вчера. Куче, екскурзия, тичане, хартиен фенер... Чак сега се сети за коляното си. Погледна го, но вече бе започнало да хваща коричка, така че нямаше извинение да не опита отново. И все пак май беше по-добре днес да го остави да почива – опита се да се убеди сама. Не така мислеше Рошко. Отново застана до нея и я загледа умолително.

– Сега пък какво искаш? Никой ли не ти е обяснявал, че пиенето на кафе е свещенодействие, което не се прекъсва, особено ако искаш твоят човек да е в добро настроение.

Рошко погледна недоволно, но сякаш разбра казаното. Въздъхна дълбоко, седна в легълцето си и зачака, випил поглед в нея.

Съдбата очевидно се умори да ме чака да направя нещо и взе нещата в свои ръце – помисли си развеселено Рая. – Куче! Кой би помислил?!

Рая си знаеше, че е човек на настроенията. Каквото и решение да вземеше, бързичко си сменяше мнението, освен за

принципни неща, разбира се. Там беше непоколебима. Свикнала бе обаче в нея да живеят множество личности – коя от коя по-щуря. Една от тях беше Чародейка – тя смяташе света за вълшебно място и само трябваше да си пожелае нещо истински, за да сътвори поредното чудо. Докато тя държеше руля, Вселената беше невероятно приказно място, където всичко бе възможно. Само че тя бе капризно същество – идваше и си отиваше, когато ѝ хрумнеше. След нея обикновено идваше Мрънкалото – *Ама защо светът е устроен така; ама защо хората са такива; не можеше ли онзи на опашката да е по-мил, а продавачката по-любезна* и т.н., и т.н. Рая обаче не успяваше докрай да се вживее в ролята на жертва, защото обикновено след нея застъпваше Присмехулицата, която успяваше да развали и най-добре режисирания трагичен епизод, подхвърляйки реплики от сорта на: *Какво ридание! Браво, първокласно изпълнение!!! Леле какви крокодилски сълзи – ще се удавиш в тях! Ама с тия сополи, дете ги ръсиш навсякъде – хич не изглеждаш поетично...* Тя беше досадният наблюдател, който присъстваше във всяка сцена от живота ѝ и никога не ѝ позволяваше да се взема твърде на сериозно. Когато дойдохе време да стъпи малко на земята, пристигаше Грижовницата. Тогава всичко живо в радиус от няколко километра трябваше спешно да се евакуира, освен ако не искаше да бъде обгрижвано до смърт. Няма „не ми се яде“ или „не ми е студено“, или „не ми се прави това или онова“ – има си правило и то е: *Рая знае най-добре*. Като се изтощеше, появяваше се Месечинката, изтъкана от музика и лунни лъчи – за нея всичко беше мимолетно, животът бе илюзия, защо да се тревожим, като всички сме смъртни. Не е ли по-добре да отидем на разходка на лунна светлина, да поговорим с цветята, да прегърнем някое дърво или просто да се разтворим в залеза... Понякога Твореца в нея пристигаше с гръм и трясък – и помиташе всички останали. Следваше експлозия от идеи и пълно потапяне в „поточка“ на сътворение – така се раждаха най-интересните ѝ и оригинални творения. Когато той беше на вахта, никой друг не можеше да припари – загуб-

ваше представа за времето и мястото и бродеше из други все-лени. Често се появяваше и Фантазборката – тя умееше да бленува наяве. Толкова дълбоко се унасяше в някоя фантазия, че сякаш действително я изживяваше, и дори не изпитваше нужда да я сбъдне, защото мечтата вече се бе самоизчерпала. Отскоро се беше появила и Ревлата, която при най-малкия повод избухваше в сълзи и ѝ се струваше, че носи на плещите си скръбта на цялата Вселена. Най-често обаче в последните месеци я посещаваше нейният Гремлин – досадникът, дето непрестанно я критикуваше: натякуваше ѝ, че е провалила живота си; че е глупава и наивна; че не знае какво иска и прочие, и прочие. Би дала мило и драго да можеше да му запуши устата, но за съжаление, освен че бе най-неприятната, беше и най-натрапчивата от всичките ѝ самоличности. Когато се появеше, сякаш някой затъмняваше слънцето на душата ѝ и светът изглеждаше мрачен и заплашителен.

Когато беше още съвсем млада, Рая вярваше, че е единаединствена личност, и много се дразнеше на себе си, когато сменяше внезапно настроенията и желанията си. *Не можеш ли да си по-последователна – укоряваше се тя. – Вчера си пишеше надгробното слово, а днес вече съчиняваш собствена Ода на радостта. Вземи и реши най-накрая дали ще си трагичен, или комичен персонаж!!!*

Отскоро обаче изпитваше огромна умора. Вече не знаеше коя е. Как можеше да се спре на една самоличност, когато имаше толкова много роли, в които се чувстваше себе си.

Защо да избирам един определен нюанс за личността си, когато мога да използвам цялата палитра? Нима небето не сменя цвета си непрестанно, оставайки си същият небосвод? Защо да се ограничаваме, когато в нас живее безкраят? – мислеше си тя.

Нямаше повече сили да се бори със себе си. Прие всичките си самоличности с надеждата най-накрая да се почувства цялостна. Всяко от лицата ѝ бе истинско и представляваше част от пъзела на нейната индивидуалност. Заедно образуваха пъстра, шура, многопластова, жива картина на несъвършен,

но истински човек. Всъщност беше доста интересно да е себе си, но това беше, преди Гремлина да окупира централната роля и да я накара да изглежда малка и сива в собствените си очи.

Жално проскимтяване я извади от унеса. Ясно, беше време да се върне на земята, а вероятно и да включи Отговорен притежател на куче в списъка си от самоличности.

Облече набързо спортния екип, който си беше купила, и не можа да не си помисли за странното съвпадение. Тъкмо се беше оборудвала с дрехи за спорт и се появи куче за разхождане. Така ли работи съдбата: навързва ти разни смислени съвпадения като броеница? Истинска синхроничност – нито повече, нито по-малко.

Рошко вече я чакаше на вратата. Взе каишката му и изскочи в свежото пролетно утро. Беше готова за приключение, или поне така си мислеше, докато крачеше с кучето по алеята към хълма до дома ѝ. Точно тогава срещу нея се зададе една от бившите ѝ колежки – не знаеше, че и тя се разхожда в този парк. Е, нали никога не беше излизала на разходка толкова рано, та не се бяха засичали досега. Когато дойде в агенцията, тя беше младо момиче без никакъв опит. Рая я взе под крилото си и я научи на всичко; изпитваше особено покровителствено чувство към нея – толкова объркана и несигурна ѝ се струваше. Смяташе, че помежду им има топли чувства – тя беше неин ментор – напътстваше я и я закриляше. По време на злополучната последна оперативка обаче момичето не само че не взе отношение, но когато Рая си тръгваше, дори не дойде да се сбогува с нея – явно не искаше да се набива на очи, като дружи с врага. По-късно Рая забеляза, че вече не е сред приятелите ѝ във Фейсбук. Преживя много тежко това предателство – беше ѝ помагала абсолютно безкористно само за да разбере, че всъщност именно тя е заела нейното място в службата. В този момент жената явно я забеляза, но се направи, че не я вижда, и рязко кривна в една алея точно пред очите ѝ. Нямаше място за илюзии – тази, която безброй пъти бе декларирала колко ѝ е задължена, не само че се нас-

тани на мястото ù в агенцията, но дори нямаше благоприличието да я поздрави. Рая усети как цялата мирова скръб я залива и отнася като буен поток. Крехкото ù равновесие бе внезапно нарушено и Ревлата в нея пристигна с гръм и трясък. Изпитваше огромно негодувание срещу тази чудовищна несправедливост. Беше в еднаква степен гневна и тъжна. Отрони сълза, после втора и после цял поток. Посегна за кърпичка, но се оказа, че е забравила да вземе.

Ами сега? Нали си е изобретателна, Рая реши да използва листенца, за да си избърше носа. Едно, че две, че три... и така от дърво на дърво стигна до върха и приседна на една пейка да си пореве на спокойствие. Да, ама не. Като ù пламна носът – хем гори, хем боли – хич не можеше да се съсредоточи върху своята мирова скръб. Не знаеше какви са тези листенца, ама явно не бяха от онези, подходящи за деликатни нужди. Рая хукна надолу по склона, сякаш сто дяволи я гонеха, за да потърся вода да си измие лицето. Рошко радостно припна след нея. Като се прибра, останала без дъх, у дома и се погледна в огледалото, Рая прихна неудържимо: носът ù приличаше на камба – подут и червен. Явно Вселената имаше чувство за хумор – веднага се намеси и превърна трагедията в комедия. Естествено, Присмехулницата в нея я спуска от подигравки: *И един нервен срив не можеш да си спретнеш като хората, а трябва да станеш за резил.*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Когато светът ти се разпадне.....	11
2. Спасителен план.....	18
3. Първи стъпки.....	39
4. Нищо не е такова, каквото изглежда.....	46
5. Много шум за нищо.....	52
6. Да запалиш пламъка.....	58
7. Множествена личност.....	69
8. Нова надежда.....	75
9. Да танцуваш с живота.....	88
10. Нови преживявания.....	94
11. Светът е голям и приятели дебнат отвсякъде!.....	101
12. Знаци по пътя.....	109
13. Да празнуваш живота.....	118
14. Пътуване навън и навътре.....	132
15. Великият разрушител.....	141
16. Завой на пътя.....	152
17. Да покориш върха.....	163
18. Живот и смърт.....	173
19. Едно малко чудо.....	182
20. Да си преброиш даровете.....	190
21. Да разпериш криле!.....	198
22. Да пуснеш хляба си по водата.....	205
23. Благодарността като молитва.....	214
24. Да уловиш мига.....	221
Благодарности.....	227
За авторката.....	229

ЗА АВТОРКАТА

Вера Янчелова е родена в онези далечни времена (1972 г.), когато четенето на книги все още не се е считало за ексцентрично занимание, запазено за малцина. На пет години се научава сама да чете и оттогава книгите са най-добрата ѝ компания, най-верните ѝ приятели и най-мъдрите ѝ съветници. Завършва българска и английска филология и има невероятния шанс да превърне хобито си в професия: 16 години работи като отговорен редактор в две от големите български издателства: „Хермес“ и „Изток-Запад“. Впоследствие създава сайта и фейсбук страницата на „Пътят на героя“, за да приложи в живота почерпаното от книгите, докато продължава да открива в тях паралели с живота.

Словото е магия, затова трябва много да внимаваме как боравим с него – смята тя. Като стилев редактор и преводач, винаги се е стремяла да си служи прецизно с думите. В качеството ѝ на автор тази задача става още по-отговорна. Вера знае, че думите имат силата да променят света. Както знаем: „В началото бе Словото“ – с думите творим своята реалност, а с книгите изграждаме цели нови светове. В такъв случай какво ни пречи да ги направим красиви?

„Завръщане към Рая“ е първият ѝ роман. За повече информация посетите сайта на издателството: serendipity-bu.com или фейсбук страницата и сайта на „Пътят на героя“ – herojourney.eu.